

aprilie 2010
Sc 2010

Dosar nr. 1816/103/2010

DECIZIE Nr. [REDACTAT] /2011

Sedinta publica de la data de 02 Iunie 2011

Completul compus din:

PREȘEDINTE [REDACTAT]

Judecător [REDACTAT]

Judecător [REDACTAT]

Grefier [REDACTAT]

Direcția Generală a Finanțelor Publice
R Județul [REDACTAT]
INTRARE Nr. [REDACTAT]
Data: 30.01.2012

31.01.2012
Zurzile
Pe rol se află soluționarea recursului promovat de recurrenta-părătă Direcția Generală a Finanțelor Publice [REDACTAT], împotriva sentinței civile nr. [REDACTAT]/CF din data de 18.01.2011, pronunțată de Tribunalul [REDACTAT] în dosarul nr. [REDACTAT]/2010, având ca obiect contestație act administrativ fiscal.

La apelul nominal făcut în şedință publică se prezintă consilier juridic [REDACTAT] pentru recurrentă, care depune delegație la dosar, lipsă fiind intimata-reclamantă.

Procedura de citare este legal înndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de şedință, după care;

Instanța constată că recursul promovat de recurrenta-părătă Direcția Generală a Finanțelor Publice [REDACTAT] a fost declarat și motivat în termen legal, legal timbrat – scutit de la plata taxei judiciară de timbru, după care, nemaifiind cereri de formulat sau excepții de invocat, constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Având cuvântul pe fond, recurrenta-părătă prin reprezentant solicită admiterea recursului, motivat de faptul că hotărârea instanței de fond este nelegală, fiind pronunțată cu aplicarea greșită a art. 145 – 146 Cod Fiscal, cu încălcarea art. 6 din Legea contabilității republicată, și a art. 6, 7 și 65 din Cod de procedură fiscală. În fapt arată că intimata, în urma unor tranzacții a achiziționat diverse bunuri. Cu privire la aceste tranzacții, organul fiscal, cu prilejul unei inspecții, a constatat că unul dintre vânzătorii bunurilor achiziționate de intimată, era intrat în licidare fiind dizolvat, precum și faptul că în urma tranzacțiilor încheiate nu s-a făcut nici un decont de TVA, nefiind virată nici o plată către organul fiscal. Susține că organul fiscal a apreciat în mod corect că TVA datorat pentru tranzacții nu era deductibil, însă instanța de fond a apreciat în mod greșit acest lucru, încălcând prevederile art. 150 alin. 3 Cod fiscal, fără a avea în vedere că deductibilitatea TVA se supune regimului special reglementat

de art. 145 Cod fiscal. În concluzie solicită admiterea recursului, modificarea sentinței atacate și respingerea acțiunii reclamantei.

Instanța constată dezbatările închise și reține cauza spre pronunțare.

CU R T E A

- deliberând -

Asupra recursului civil de față constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe sub nr. [REDACTAT] 11.06.2010 reclamanta SC [REDACTAT] SRL a chemat în judecată părâta Direcția Generală a Finanțelor Publice [REDACTAT] pentru ca, prin hotărârea judecătorească ce se va da în cauză, să se dispună anularea Deciziei nr. [REDACTAT] din 14.05.2010, a Raportului de impunere fiscală nr. [REDACTAT] 12.03.2010 și a Deciziei de impunere nr. [REDACTAT] 12.03.2010.

Prin sentința civilă nr. [REDACTAT] /18.01.2011 Tribunalul [REDACTAT] a admis în parte acțiunea formulară de reclamanta SC [REDACTAT] SRL și a anulat în parte Decizia nr. [REDACTAT] 13.05.2010, Raportul de Inspectie Fiscală nr. [REDACTAT] din 12.03.2010 și Decizia de Impunere nr. [REDACTAT] din 13.03.2010 respectiv numai cu privire la obligația fiscală a reclamantei în sumă de [REDACTAT] lei din care [REDACTAT] lei TVA și [REDACTAT] lei majorări de întârziere, menținând celelalte dispoziții dispuse în actele contestate de reclamantă.

Pentru a hotărî astfel Tribunalul a avut în vedere următoarele:

În Raportul de inspecție fiscală nr. [REDACTAT] din 12.03.2010 întocmit urmare verificărilor făcute de inspectorii fiscale privind soluționarea decontului TVA cu opțiune de rambursare s-au stabilit obligații de plată în sarcina reclamantei cu titlu de TVA și majorări de întârziere.

Urmare întocmirii raportului de inspecție fiscală părâta a emis Decizia de impunere nr. [REDACTAT] 12.03.2010 prin care s-a stabilit obligația de plată a reclamantei în sumă de [REDACTAT] lei cu titlu de TVA și [REDACTAT] lei obligații fiscale accesori și s-a respins la rambursare suma de [REDACTAT] lei.

Contestația formulată de reclamantă împotriva deciziei de impunere a fost respinsă de părâta prin decizia nr. [REDACTAT] din 14.05.2010, respectiv părâta a respins ca neîntemeiată contestația pentru suma de [REDACTAT] lei și ca nemotivată pentru suma de [REDACTAT] lei.

Instanța constată că în mod nelegal părâta a stabilit diferență suplimentară de plată în sumă de [REDACTAT] lei reprezentând TVA aferentă facturii fiscale seria [REDACTAT] nr. [REDACTAT] 5.12.2008 emisă de SC [REDACTAT] SRL.

Reclamanta a înregistrat în contabilitatea proprie tranzacția ce rezultă din respectiva factură, respectiv achiziționarea unei betoniere și a unei schele metalice în valoarea totală de [REDACTAT] lei.

Deși organul fiscal a investigat tranzacțiile anterioare și a constatat că SC [REDACTAT] SRL - societatea care a livrat bunurile furnizorului reclamantei - a fost inclusă

începând cu luna iunie 2008 pe lista contribuabililor declarați inactiv, această situație nu este de natură să fie imputată reclamantei. Situația fiscală a SC [REDACTAT] SRL la data livrării bunurilor către SC [REDACTAT] SRL și suspiciunile organului fiscal asupra realității acestei tranzacții nu poate afecta dreptul reclamantei de a deduce TVA înscrișă în factura fiscală cu care a achiziționat bunurile, cu atât mai mult cu cât în raport de inspecție organul fiscal nu face referire la situația juridică a furnizorului reclamantei.

Dreptul de deducere a taxei pe valoare adăugată este condiționat conform art.146 din Codul fiscal de justificarea dreptului, în funcție de felul operațiunii, cu unul dintre documentele specificate de text.

Cum calitatea de document justificativ este dobândită conform art.6 din Legea nr.82/1991 de documentul care consemnă operațiunea economico-financiară în momentul efectuării și cum operațiunea privind achiziționarea bunurilor de către reclamantă a fost consemnată în documente înregistrate în contabilitate de această societate - documente necontestate de părăță, instanța constată că reclamanta face dovada dreptului de deducere a TVA aferentă facturii fiscale nr. [REDACTAT] 2008.

Pe de altă parte, bunurile achiziționate de la SC [REDACTAT] SRL au fost valorificate de reclamantă la data de 12 și respectiv 22.12.2008.Or, așa cum a arătat și reclamanta în acțiune, operațiunea de vânzare a generat colectare de TVA, respectiva operațiune fiind confirmată de organul fiscal în raportul de inspecție. Însă, în actul de control se dispune numai cu privire la TVA de rambursat, asupra sumei ce reprezintă TVA colectată nedispunându-se nici o măsură.

Împotriva sentinței a declarat recurs Direcția Generală a Finanțelor Publice [REDACTAT] criticile formulate vizând următoarele:

Prima instanță a pronunțat hotărârea cu aplicarea greșită a prevederilor art.145 și 146 din Codul fiscal, ale art.6 alin.1 din Legea nr.82/1991 precum și ale art.6 alin.1,7 alin.2 și ale art. 65 alin.1 din Codul de procedură fiscală.

Organul de inspecție fiscală a considerat că documentele fiscale prezentate de intimată pentru justificarea deducerii și rambursării T.V.A. nu oferă toate informațiile necesare stabilirii realității și legalității tranzacției, acestea neavând caracterul de documente justificative conform definiției date prin art.6 alin.1 din Legea nr.81/1992, nefiind astfel îndeplinite nici condițiile art.146 Cod fiscal. Instanța a acordat reclamantei dreptul de deducere a T.V.A. deși nu s-a făcut dovada rețineri și virării acesteia la bugetul de stat de către furnizorii bunurilor, din care unul era inactiv.

Instanța de fond nu a luat în considerare dispozițiile art.65 alin.1 C.pr.fiscală conform căror contribuabilul este obligat să dovedească actele și faptele sale care au stat la baza

întocmirii declarațiilor iar motivarea instanței face inoperante dispozițiile art.7 alin.2 C.pr.fiscală.

Curtea, analizând recursul, constată că este întemeiat pentru cele ce vor fi arătate în continuare.

Instanța de fond și-a întemeiat soluția doar pe îndeplinirea condițiilor formale de deducere a T.V.A. argumentând că odată ce documentele prezentate de contribuabil îndeplinesc condițiile prevăzute de lege pentru a fi considerate documente justificative organul fiscal nu poate adopta altă soluție decât rambursarea T.V.A. înscris în factură. Aceste susțineri golesc de conținut rolul activ al organului fiscal prevăzut de art.7 C.pr.fiscală și impun concluzia că acesta trebuie să verifice doar îndeplinirea condițiilor de formă prevăzute de lege pentru deducerea T.V.A. deși articolul anterior menționat prevede că organul fiscal este îndreptățit să examineze, din oficiu, starea de fapt, să obțină și să utilizeze toate informațiile și documentele necesare pentru determinarea corectă a situației fiscale a contribuabilului.

Trecând deci peste condițiile de formă se observă imediat, aspect necontestat de părți, că bunurile achiziționate de reclamată au făcut obiectul unor tranzacții succesive la intervale scurte de timp. Astfel ele au fost cumpărate de S.C. [REDACTAT] S.R.L. de la S.C. [REDACTAT] S.R.L. la data de 17.11.2008 pentru ca nici o lună mai târziu, la 5.12.2008, prima dintre ele să le înstrâineze către reclamantă care, l-a rândul său, le-a vândut către S.C. [REDACTAT] S.R.L. la data de 12.12.2008. Fără îndoială că doar simplul fapt al unor tranzacții succesive nu poate îndreptății concluzia unor vânzări fictive însă în cauză de față există suficiente elemente, dincolo de cele referitoare la intervalul scurt de timp dintre tranzacții, care să îndreptățească concluzia organului fiscal că vânzările înregistrate în actele contabile nu reprezintă operațiuni reale.

Astfel achiziția s-a efectuat de la un contribuabil inactiv, S.C. [REDACTAT] S.R.L. care nu a mai depus bilanțurile contabile începând cu anul 2004 și ale cărui acte contabile nu au putut fi verificate întrucât administratorul societății nu le-a predat lichidatorului desemnat.

Totodată între toate părțile implicate în tranzacțiile succesive nu s-au derulat operațiuni de plată sau încasare interbancare susținându-se că plata prețului s-a efectuat de fiecare dată cu numerar, fapt ce face imposibilă verificarea realității plății. Un argument în plus pentru concluzia neplății prețului îl constituie precizarea cu cuprinsă în solicitarea efectuării unui control încrucisat la S.C. [REDACTAT] conform căreia asociații S.C. [REDACTAT] nu au confirmat plata prețului de către reclamantă.

În fine, un ultim aspect de natură să contureze justățea concluziei nerealității operațiunilor consenzuate în actele contabile rezultă și din aceea că bunurile achiziționate nu puteau fi utilizate pentru realizarea obiectului de activitate al reclamantei (exploatare

forestieră, intermediere în comerțul cu material lemnos și materiale de construcții precum și
comerț cu amănuntul în magazine nespecializate cu produse alimentare și nealimentare).

În consecință, pentru cele arătate mai sus, în temeiul art.304 pct.9 C.pr.civ., recursul urmează să fie admis iar sentința recurată să fie modificată în tot în sensul respingerii acțiunii ca nefondate.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DE C I D E**

Admite recursul promovat de recurrenta-părătă Direcția Generală a Finanțelor Publice [REDACTAT] cu sediul în [REDACTAT], Bd. [REDACTAT] nr. [REDACTAT], județ [REDACTAT], împotriva sentinței civile nr. [REDACTAT] din data de 18.01.2011, pronunțată de tribunalul [REDACTAT] în dosarul nr. [REDACTAT] /2010, în contradictoriu cu intimata-reclamantă S.C. [REDACTAT] S.R.L. cu sediul în [REDACTAT], Bd. [REDACTAT], nr. [REDACTAT], bl. [REDACTAT], sc. [REDACTAT] ap. [REDACTAT] județ [REDACTAT].

Modifică în tot sentința recurată, în sensul că respinge ca nefondată acțiunea.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, azi 02.06.2011.

Președinte,

Judecător,

Judecător,

Grefier,

Red.sent. [REDACTAT]
Red.dec.rec. C.S. - 29.06.2011
3ex